

Arrest

nr. 159 736 van 12 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die loco advocaat M. OUKILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 juli 2009 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, met het oog op het volgen van studies in België. Het gevraagde visum wordt op 14 juli 2009 toegestaan. Verzoeker verblijft sindsdien in België in het bezit van de elektronische A-kaart. Zijn tijdelijk verblijf als student wordt regelmatig verlengd, een laatste verlenging geldt tot 31 oktober 2014.

1.2. Op 9 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996; Overwegende dat de genaamde [E. A., M.], geboren te [...], op [...], nationaliteit Marokko, verblijvende te [...] gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, §2.1° : Betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van zijn studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument;

Overwegende dat de betrokkene van 2011-2012, 2012-2013 en 2013-2014 gestudeerd heeft aan ISFCE-BA en Informatique de Gestion; de eerste 2 jaren was de betrokkene niet geslaagd en in het derde jaar heeft hij geen examens meegedaan. Hij heeft wel een medisch attest voorgelegd van 13 juni 2014 tot en met 30 juni 2014.

Overwegende dat hij voor het jaar 2014-2015 werd ingeschreven voor Instituut d'Optique Raymond Tibaut voor Bachelier en Otique Optométrie. Deze school laat weten dat de betrokkene op 9 maart 2015 uitgeschreven is omdat hij zich niet heeft aangeboden voor de examens van januari 2015 en niet aanwezig was in de lessen; dat wij hieruit besluiten dat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf als student;

Overwegende dat zijn verblijfsvergunning verstreken is sedert 31 oktober 2014;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om binnen dertig dagen de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 8 en 11 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 40ter en 60 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het beginsel van goede administratie en billijke procedure”, van “het algemeen beginsel volgens hetwelk de administratieve autoriteit gehouden is te oordelen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak” en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een onjuiste motivering, van een duidelijke beoordelingsfout en van machtsoverschrijding.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesesmemorie:

*“1. Overwegende dat de tegenpartij haar beslissing van bevel om het grondgebied te verlaten op art. 61 § 2 1° van de wet van 15 december 1980 grondt dat voorziet:
[...]*

Dat verzoeker preciseert dat bij zijn herinschrijven in 2014-2015, hij gevraagd had en bevestiging had gekregen van de tegenpartij dat zijn verblijfstitel verlengd zou worden;

Dat echter de bestreden beslissing, in tegenstelling met de werkelijkheid van de situatie, vermeldt dat zijn verblijfstitel vervallen is sedert 31 oktober 2014;

Dat toen hij zich bij het gemeentebestuur gepresenteerd heeft, op uitnodiging, men hem de beslissing betekend heeft en zijn verblijfskaart heeft teruggetrokken;

Dat verzoeker zijn "mislukkingen" uitlegt omwille van een moeilijke gezondheidsstaat;

Dat, als herhaling, de situatie van de studenten geregeld is door de art. 58 tot 61 van de wet van 15 december 1980;

Dat deze Rechtbank al, onder andere in een arrest dd. 10 augustus 2007 herhaald heeft dat art. 58 van de wet van 15 december 1980 aan de vreemdeling die in België wenst te studeren en die de aan de verschillende voorwaarden voldoet een automatische recht toekent tot machtiging tot verblijf langer dan drie maanden in België. (RVV, nr. 1168, 10 augustus 2007).

(Art. 58. Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling (die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen) moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der (in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°), bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt : <W 1996-07-15/33, art. 46, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> 1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59; 2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit; 3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken; 4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar. Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan (de Minister) of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren. <W 1996-07-15/33, art. 4, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> (De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.) <W 2006-09-15/72, art. 62, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007>)

Dat immers de student toegelaten wordt voor een beperkt verblijf voor de studieperiode. Dat het duidelijk is dat de Minister hem een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven vòòr het einde van zijn studies wanneer:

- ☐ De student op een overdreven manier zijn studies verlengt;
- ☐ De student een winstgevende activiteit uitoefent die zijn studies verhinderen;
- ☐ De student die zich niet presenteert aan de examens zonder geldige motief.

De Minister of zijn afgevaardigde kunnen ook een bevel om het grondgebied te verlaten geven aan de student:

- ☐ die in België verblijft na de studies en geen geldige verblijfstitel meer heeft;
- ☐ die niet bewijst dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt;
- ☐ die een hulp krijgt van het OCMW;

Dat men zich kan afvragen waarom de tegenpartij haar beslissing niet motiveert met één van de hierboven opgesomde motieven;

Dat men aan de ene kant vaststelt dat de tekst een mogelijkheid voor de Minister voorziet en niet een verplichting;

Dat daar de wettelijke tekst de "mogelijkheid" voorziet en niet de "verplichting", de minister het feit moet appreciëren met alle voorzichtigheid;

Dat er dient onderlijnd te worden dat verzoeker geïnterpelleerd werd door de tegenpartij en de gevraagde documenten heeft voorgelegd;

Dat zo uitgelegd, men hem heeft bevestigd dat hij over een verlenging beschikte en dat alles in orde was;

Dat bovendien, in tegenstelling met de motivatie van de bestreden beslissing, verzoeker niet aan het einde is van zijn studies;

Dat de wet over de uitdrukkelijke motivering, zo gepreciseerd in het verzoekschrift, de tegenpartij verplicht een examen uit te voeren;

Dat men niet kan beschouwen dat de tegenpartij een examen heeft uitgevoerd in het respect van de verplichting van zorgvuldigheid en voorzichtigheid in de analyse van de concrete situatie van verzoeker;

Dat verzoeker een toelating van een onderwijsinstelling voor het schooljaar 2015-2016 heeft ontvangen;

Dat het ook blijkt dat de beslissing niet wettig gemotiveerd is derhalve dat de autoriteit geen rekening heeft gehouden met de medegedeelde elementen;

Dat er ook dient herhaald te worden dat omstandigheden bewezen in feite kunnen bovendien niet als geldige motieven erkend worden indien ze niet van deze zijn die toegelaten worden door de autoriteit in aanmerking te worden genomen;

Dat zo uit art. 62 al. 1 van de wet van 15 december 1980 voortvloeit: “de administratieve beslissingen zijn gemotiveerd”;

Dat art. 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen ook noteert dat: « De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. » terwijl art. 3 van dezelfde wet preciseert : « De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. »;

Daaruit voortvloeit dat “de beslissing die oordeelt over de aanvraag moet de werkelijkheid van het examen spiegelen” (zie onder andere R.v.S. nr. 86319, 28 maart 2000, Adm. Pub. Mens, 2000, p.73);

Dat er werd door deze Rechtbank geoordeeld dat “een administratieve beslissing niet gehouden is zich te beperken aan de door verzoeker in zijn aanvraag en complementen ontwikkelde argumenten (...)” (R.v.S. nr. 130.199, 8 april 2004);

Dat daaruit voortvloeit dat de tegenpartij de door verzoeker medegedeelde elementen in aanmerking moest nemen vooraleer te beslissen;

Dat de Raad van State meerdere maal heeft beschouwd dat de schending van een fundamenteel recht in se constitutief was van het risico van de schade bedoeld in art. 17 lid 2 van haar gecoördineerde wetten (arresten nr. 56.106 dd. 30 oktober 1995, 66.890 dd. 23 juni 1997);

3. Examen des moyens.

(...)

Le Conseil rappelle également que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par le requérant. Elle n'implique que l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous la réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressée.

Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Dans le cadre du contrôle de légalité, le Conseil n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité a pris en considération tous les éléments de la cause et a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis.

(...) »

Vrije vertaling:

“3. Examen van de middelen.

(...)

De Raad herhaalt ook dat de verplichting tot uitdrukkelijke motivering die op de autoriteit rust met zich de gedetailleerde refutatie van alle door verzoeker ontwikkelde argumenten niet meebrengt. Zij impliceert alleen de verplichting om de verzoekende partij te informeren over de redenen die de bestreden akte hebben gemotiveerd, onder het voorbehoud dat de motivatie antwoord, op impliciete maar zekere manier, op de essentiële argumenten van de geïnteresseerde.

Dientengevolge is het voldoende dat de beslissing op duidelijke maar ondubbelzinnige manier de redenering van haar auteur doet verschijnen teneinde de geadresseerde van de beslissing toe te laten de rechtvaardigheden van deze laatste te begrijpen en, in voorkomend geval, in het kader van een beroep deze argumenten te betwisten, en aan de bevoegde jurisdictie haar controle over te kunnen uitoefenen.

In het kader van de wettelijkheid, is de Raad niet bevoegd om haar appreciatie te laten vervangen op deze van de administratieve autoriteit die de bestreden beslissing heeft genomen. Deze controle moet beperkt worden tot de verificatie of deze autoriteit alle elementen van de zaak in aanmerking heeft genomen en tot een appreciatie die breed genoeg aanvaardbaar is, pertinente en niet onredelijk van de feiten die haar voorgelegd worden.

(...)”

Dat deze Rechtbank regelmatig heeft herhaald dat de verplichting om uitdrukkelijk de bestuurshandelingen te motiveren “die op de autoriteit rust de geïnteresseerde moet toelaten de redenen te kennen die de bestreden akte heeft gemotiveerd zonder dat de autoriteit de verplichting heeft de motieven van de motieven uit te leggen;

Dat echter, dit beginsel ten minste een voorbehoud kent, te weten dat de motivatie moet antwoorden, op impliciete maar duidelijk manier op de essentiële argumenten van de geïnteresseerde. De beslissing

moet dus op duidelijke en ondubbelzinnige manier de redenering van zijn auteur om de geïnteresseerde toe te laten de rechtvaardiging van de genomen maatregel en aan de bevoegde rechterlijke instanties hun controle uit te oefenen" (R.v.V. nr. 8596, 13 maart 2008);

Dat het constant is dat het bevel om het grondgebied te verlaten een politimaatregel is bestemd om een einde te stellen aan een verblijf dat onwettig wordt verklaard;

Dat er niet blijkt dat een proportionaliteitsexamen uitgevoerd werd door de tegenpartij terwijl verzoeker een medische attest die een acute appendicitis heeft vermeld die een relatief lange onbeschikbaarheid heeft genoodzaakt;

Dat de proportionaliteit controle (geïnitieerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens en het Grondwettelijk hof (in het verleden het Arbitrage Hof) tot doel heeft toe te laten na te kijken of er tussen de maatregel en het beoogde doel een redelijk proportionaliteitsverband bestaat;

Dat de beslissing de beginselen van goede administratie niet eerbiedigt en een kennelijke beoordelingsfout ten nadele van verzoeker met zich voortvloeit;

Dat immers verzoeker tot op heden denkt dat hij over een verblijfstitel beschikte en dat indien hij zijn examen niet had kunnen presenteren omwille van gezondheidsproblemen, de tegenpartij moet tenminste bewijzen via de motivatie van het dossier dat zij rekening heeft gehouden met het proportionaliteitsbeginsel vooraleer het bevel om het grondgebied te verlaten te nemen;

Overwegende dat de bestreden akte een disproportionele inmenging vormt in de uitoefening van de rechten van verzoeker op een verblijf, de eerbied voor het privé- en familiale leven (in schending van art. 8 EVRM, zoals van de culturele en sociale ontplooiing);

Dat immers hij een reeks relaties heeft ontwikkeld sedert het begin van zijn verblijf in België en het merendeel van zijn kennissen in zijn land van oorsprong uit het oog heeft verloren;

Dat de Raad van State meerdere maal heeft beschouwd dat de schending van een fundamenteel recht in se constitutief was van het risico van schade voorzien in art. 17 lid 2 van haar gecoördineerde wetten (arresten nr. 56.106 dd. 30 oktober 1995 en 66.890 dd. 23 juni 1997):

3. Examen des moyens.

(...)

3.2. Sur le second moyen, le Conseil entend rappeler que l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Ainsi, l'alinéa 2 de cet article autorise l'ingérence de l'autorité publique, pour autant que celle-ci soit prévue par la loi et constitue une mesure nécessaire à certains impératifs précis qu'il énumère.

En l'occurrence, la décision attaquée est prise en application de la loi du 15 décembre 1980 dont les dispositions doivent être considérées comme constituant des mesures qui, dans une société démocratique, sont nécessaires pour contrôler l'entrée des non nationaux sur le territoire national (voir CCE X - Page 7

notamment les arrêts Abdulaziz, Kabales et Balkandali du 28 mai 1985, et Cruz Varas et autres du 20 mars 1991; C.E., arrêt n° 86.204 du 24 mars 2000).

(...)En ce qui concerne les liens avec ses enfants, force est de constater que ces derniers sont tous majeurs. Or, comme l'a souligné à juste titre la partie défenderesse, « les rapports entre les adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux [...] ».

(...) A cet égard, le Conseil constate que la partie requérante, qui reproche à la partie défenderesse de n'avoir pas fait un examen de proportionnalité, ne précise pas en quoi la balance des intérêts faite par la partie défenderesse dans le cadre de l'acte attaqué ne serait pas suffisante. (...) Il n'est pas non plus établi que la vie familiale ne peut se poursuivre au pays d'origine. [...]. [...], relevons que l'intéressée n'est en Belgique que depuis le 10.09.2011 et que ce séjour est temporaire. [...].

Vrije vertaling:

3. Examen van de middelen.

(...)

3.2. Wat het tweede middel betreft, wenst de Raad te herhalen dat art. 8 EVRM niet absoluut is. Zo laat al.2 van dit artikel de inmenging van de openbare macht toe voor zover deze laatste door de wet is voorzien en een noodzakelijke maatregel is in functie van sommige verplichtingen dat zij vermeldt.

In casu wordt de beslissing genomen op grond van de wet van 15 december 1980 waarvan de bepalingen beschouwd dienen te worden als noodzakelijk voor de controle van de vreemdelingen op het nationaal grondgebied (zie onder andere Arresten Abdulaziz, Kabales et Balkandali dd. 28 mei 1985, et Cruz Varas en anderen dd. 20 maart 1991; R.v.S., arrest nr. 86.204 dd. 24 maart 2000).

(...) Wat de banden met zijn kinderen betreft, dient er vastgesteld te worden dat allen meerderjarig zijn. Echter, zoals de tegenpartij het terecht heeft onderlijnd, "de relaties tussen de volwassenen niet per se van de bescherming van art. 8 zullen genieten zonder dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bewezen worden, anders dan de normale affectieve banden.(...)"

(...) In dit opzicht stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, die de tegenpartij verwijt geen proportionaliteitscontrole te hebben gedaan, niet preciseert waarom de balans tussen de belangen

gedaan door de verwerende partij onvoldoende zou zijn. (...) Het is ook niet bewezen waarom het familiale leven niet mogelijk zou zijn in het vaderland (...), laten we noteren dat de geïnteresseerde in België verblijft sedert 10.09.2011 en dat zijn verblijf slechts tijdelijk is. (...).

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten dat zo op summiere en verkeerdelijk gemotiveerd manier ongetwijfeld een schending veroorzaakt aan de zorgvuldigheidsplicht en aan het proportionaliteitsbeginsel;

Dat het helemaal niet blijkt dat de tegenpartij rekening heeft gehouden met de hierboven vermelde beginselen;"

Dat de vraag van het verblijf van studenten (geen burger van een lidstaat van de Europese Unie) geregeld wordt door de art. 58 à 61 van de wet van 15 december 1980; door het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 (art. 99 à 103.3); door de Richtlijn 2004/114 dd. 13 december 2004 en door een omzendbrief dd. 23 september 2002 die de Richtlijn dd. 15 september 1998 betreffende het verblijf van de vreemdeling die studies wenst te maken in België, vervolledigt;

Dat de tegenpartij haar beslissing heeft gegrond op art. 61 § 2.1° van de wet die bepaalt dat De Minister, of zijn afgevaardigde, de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel kan geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;

Dat er dient vastgesteld te worden dat verzoeker zijn studies niet heeft verlengd na de tijd voor zijn studies en dat de tegenpartij de verblijfstitel zelfs heeft teruggetrokken;

Dat deze twee voorwaarden cumulatief zijn zoals uit art. 61 § 2 1° blijkt ;

Dat in casu, verzoeker zijn verblijf niet had verlengd na zijn studies ;

Dat bovendien de Europese Richtlijn 2004/114 in haar art. 16 voorziet dat de verblijfstitel teruggetrokken kan worden indien de student de in art. 6 tot 11 gefixeerde voorwaarden niet vervult of omwille van redenen van openbare orde, openbare veiligheid of openbare gezondheid ;

Dat art. 12 van de Richtlijn preciseert dat de verblijfstitel teruggetrokken kan worden indien de student niet voldoende vooruitgaat in zijn studies overeenkomstig de nationale wetgeving ;

Dat de bestreden beslissing noch de kwestie van de vooruitgang van verzoeker analyseert in overeenstemming met de nationale wetgeving noch de administratieve praktijk maar alleen noteert dat verzoeker niet meer ingeschreven zou zijn in de Instituut Optique Raymond TIBAUT, uit een informatie dat zij medegedeeld zou hebben in datum van 9 maart 2015 ;

Dat als herhaling, art. 18 van de Richtlijn in zijn punt 2 herhaalt dat :

"2. Indien de gegevens tot staving van de aanvraag ontoereikend zijn, kan de behandeling van de aanvraag worden opgeschort en delen de bevoegde autoriteiten de aanvrager mede welke aanvullende informatie nog moet worden verstrekt. (...)"

Dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat de tegenpartij verzoeker zou hebben geïnformeerd zodat de aanvullende nodige informaties voorgelegd zouden kunnen worden vooraleer de bestreden akte te nemen ;

Dat deze regel, waaruit sommigen een algemeen rechtsbeginsel afgeleid hebben, zoals deze die aan de administratie afdwingt om een exacte kennis van de situaties die zij zal regelen te hebben vooraleer een beslissing te nemen, onder andere herhaald werd door de Raad van State (Arrest nr. 19.218, 27 oktober 1978, Schmitz) ;

Dat art. 22 van de Richtlijn preciseert dat de termijn om deze richtlijn te transponeren gefixeerd wordt op 12 januari 2007 en dus bijgevolg van toepassing is ;

Dat men bovendien noteert dat de tegenpartij de wettelijke motivatie van de beslissing grondt op het feit dat de geïnteresseerde zijn studies verlengt na de gevraagde tijd terwijl de motivatie in feite noteert dat hij niet meer ingeschreven is, wat een duidelijke overschrijding van motivatie bewijst ;".

3.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij zijn verblijf verlengt na afloop van zijn studies en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument. Verweerder duidt dat verzoeker in de schooljaren 2011-2012, 2012-2013 en 2013-2014 studeerde aan de '*ISFCE-BA en Information de Gestion*' waarbij hij gedurende de eerste twee jaren niet slaagde en in het derde jaar geen examens heeft meegedaan. Er wordt gemeld dat hij wel een medisch attest voorlegde geldig van 13 juni 2014 tot en met 30 juni 2014. Vervolgens wordt opgemerkt dat hij in het schooljaar 2014-2015 was ingeschreven aan het '*Instituut d'Optique Raymond Tibaut*' doch dit instituut meedeelde dat verzoeker op 9 maart 2015 werd uitgeschreven omdat hij zich niet aanmeldde voor de examens van januari en niet aanwezig was in de lessen. Verweerder stelt vast dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf als student en zijn verblijfsvergunning is verstreken sinds 31 oktober 2014.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht voorts niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Gelet op feit dat enkel een medisch attest voorlag geldig van 13 juni 2014 tot en met 30 juni 2014 en niet blijkt dat verzoeker sindsdien nog medische problemen kende die zijn studies hinderden, blijkt ook niet dat enige verdere motivering hieromtrent zich nog opdrong.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 61 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2. De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :
1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;
[...]."

Voormelde bepaling omvat aldus twee voorwaarden: de betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van zijn studies en hij is niet langer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument.

Wat de eerste voorwaarde betreft refereert verweerder aan het feit dat verzoeker – na eerdere studies gedurende drie jaren aan een andere onderwijsinstelling, zonder enig resultaat – op 9 maart 2015 werd uitgeschreven door de onderwijsinstelling waar hij laatst was ingeschreven, en dit omdat hij niet deelnam aan de examens van januari en niet aanwezig was in de lessen. Wat de tweede voorwaarde betreft wordt aangegeven dat verzoekers verblijfsvergunning is verstreken sinds 31 oktober 2014.

Gelet op deze pertinente motivering op grond van artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet kan verzoeker niet in redelijkheid voorhouden als zou het bestuur nalaten haar beslissing te motiveren aan

de hand van een van de omstandigheden voorzien in artikel 61 van de Vreemdelingenwet waarin een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven.

Verzoeker betoogt dat hij van het bestuur de bevestiging zou hebben gekregen dat zijn verblijfstitel zou worden verlengd voor het schooljaar 2014-2015, waardoor het gestelde dat zijn verblijfsvergunning is verstrekt sinds 31 oktober 2014 niet strookt met de werkelijkheid. Hij beperkt zich op dit punt evenwel tot een loutere bewering, die niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat het bestuur op enig ogenblik een beslissing nam tot verlenging van de verblijfsvergunning na 31 oktober 2014.

Nu verweerder in de bestreden beslissing een schets geeft van de loopbaan van verzoeker als student in België kan hij ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat geen analyse blijkt van de *“vooruitgang”* die hij boekte als student. Minstens blijkt niet wat hij hiermee dan precies bedoelt en op welke wijze dit dan wel afbreuk vermag te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. In de mate dat verzoeker dit gestelde lijkt te verbinden met de mogelijkheid vervat in artikel 61, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven – met name indien de betrokkene zijn studies op overdreven wijze verlengt –, merkt de Raad op dat van deze bepaling geen toepassing wordt gemaakt in de bestreden beslissing. Waar verzoeker uitgaat van een motivering dat hij zijn studies op overdreven wijze verlengt, vindt dit geen enkele grondslag in de bestreden beslissing. Hierin wordt immers zeer duidelijk gesteld dat verzoeker zijn verblijf verlengt na afloop van zijn studies.

Verzoeker stelt verder dat zijn *“mislukkingen”* uit te leggen zijn gelet op zijn moeilijke gezondheidsstaat. Hij toont zulks evenwel niet aan. Zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing klopt het dat verzoeker een medisch attest voorlegde geldig van 13 juni 2014 tot en met 30 juni 2014 – waardoor hij wat deze examenperiode betreft een geldige reden van afwezigheid had, met name wegens een blindedarmontsteking – doch aldus blijkt geenszins dat medische problemen de reden zijn van het gebrek aan vooruitgang in verzoekers studies of van het feit dat hij werd uitgeschreven aan zijn laatste onderwijsinstelling. Er blijkt geenszins dat het niet slagen tijdens de eerste studiejaren of het gegeven dat verzoeker in het schooljaar 2014-2015 niet deelnam aan de lessen en de examens van januari enige medische oorzaak heeft. Een loutere bewering in deze zin kan niet overtuigen. In ieder geval doet dit ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker sinds 9 maart 2015 is uitgeschreven door de onderwijsinstelling en aldus niet langer als student is ingeschreven aan enige onderwijsinstelling. Verzoeker betoogt weliswaar dat hij niet *“aan het einde is van zijn studies”*, doch gelet op het feit dat hij niet langer was ingeschreven aan enige onderwijsinstelling – en dit nadat hij eerst tevergeefs studies aanvatte aan de *‘ISFCE-BA en Information de Gestion’* en vervolgens een nieuwe inschrijving verkreeg aan het *‘Institut d’Optique Raymond Tibaut’* doch door dit instituut op 9 maart 2015 werd uitgeschreven omdat hij zich niet aanmeldde voor de examens van januari en niet aanwezig was in de lessen – komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder vaststelde dat verzoeker zijn verblijf verlengt na afloop van zijn studies. Aldus blijkt ook geenszins dat hij zich nog dienstig kan beroepen op een recht op machtiging tot verblijf als student op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker nog aangeeft dat artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet geenszins de verplichting inhoudt om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus het bestuur in dit verband de nodige voorzichtigheid in acht moet nemen, stelde Raad vast dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd op welke gronden hij het nodig heeft geacht de thans bestreden beslissing te nemen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld door in zijn situatie gebruik te maken van de hem door de wet toegekende mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betoogt in zijn synthesememorie nog dat hij een toelating van een onderwijsinstelling voor het schooljaar 2015-2016 heeft ontvangen. Er blijkt evenwel niet dat een bewijs van een dergelijke toelating voorlag bij het bestuur op het ogenblik dat deze de bestreden beslissing nam, waardoor ook niet blijkt dat deze hiermee rekening kon houden bij het nemen van zijn beslissing. De Raad merkt daarenboven op dat verzoeker van het door hem gestelde geen enkel bewijs voorlegt en zich aldus beperkt tot een loutere bewering.

Er blijkt niet dat verweerder enig concreet, relevant element betreffende de situatie van verzoeker ten onrechte niet heeft betrokken in zijn beoordeling. Verzoeker duidt niet welk concreet door hem meegegeend element ten onrechte niet in aanmerking is genomen.

De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad van State en de Raad wordt op zich niet concreet betrokken op huidige zaak. Er blijkt niet dat deze de voorgaande beoordeling in de weg staat.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een kennelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 61 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Machtsoverschrijding of '*rechtsverging*' kan evenmin worden vastgesteld.

3.2.3. Waar verzoeker verwijst naar "*het algemeen beginsel volgens hetwelk de administratieve autoriteit gehouden is te oordelen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak*" lijkt hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing summier is en deze aldus onzorgvuldig tot stand is gekomen. De Raad herhaalt evenwel dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing zijn weergegeven en dat deze als pertinent en draagkrachtig kunnen worden beschouwd om de bestreden beslissing in rechte en in feite te gronden. In de bestreden beslissing wordt concreet ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoeker. Het loutere feit dat een motivering summier zou zijn volstaat op zich ook nog niet om te besluiten dat deze niet afdoende is of hieraan geen zorgvuldige feitenvinding ten grondslag ligt. Verzoeker blijft in gebreke om met concrete argumenten aan te tonen dat een onzorgvuldige feitenvinding aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Nu verzoeker reeds vier schooljaren als student in het Rijk heeft verbleven en dit zonder dat hij slaagde voor enig schooljaar – waarbij wordt opgemerkt dat hij enkel voor één examenperiode een geldige reden van afwezigheid had – en hij bij zijn tweede onderwijsinstelling op 9 maart 2015 werd uitgeschreven wegens afwezigheid bij de examens en in de lessen – zonder dat hiervoor enige geldige reden wordt opgegeven – kan de Raad niet vaststellen dat het bestuur verzoekers belangen op disproportionele wijze zou hebben miskend. Verzoeker stelt dat zijn blindedarmontsteking een "*relatief lange onbeschikbaarheid heeft genoodzaakt*", doch de Raad herhaalt dat enkel een medisch attest voorligt geldig van 13 juni 2014 tot en met 30 juni 2014 en er geenszins blijkt dat medische problemen de reden zijn van het gebrek aan vooruitgang in verzoekers studies of van het feit dat hij werd uitgeschreven aan zijn laatste onderwijsinstelling. Verzoeker wist ook, of diende te weten, dat hij enkel tot een verblijf in België was toegelaten met het oog op het volgen van studies. Door louter te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing summier is, toont verzoeker evenmin aan dat het proportionaliteitsbeginsel is geschonden.

3.2.5. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

3.2.6. De uiteenzetting van verzoeker laat verder niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu refereert verzoeker aan de vele relaties die hij heeft ontwikkeld tijdens zijn verblijf in België, zijn recht op culturele en sociale ontplooiing en het gegeven dat hij het merendeel van zijn kennis in zijn land van herkomst uit het oog heeft verloren.

Een dergelijk algemeen en ongestaafd betoog laat de Raad evenwel niet toe enig effectief en beschermenswaardig privé- of gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Wat het ingeroepen recht op culturele en sociale ontplooiing betreft, merkt de Raad ook op dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om in België de door hem beoogde studies te doorlopen en hem pas een bevel werd gegeven nadat hij reeds vier schooljaren doorliep zonder resultaat en hij tijdens het laatste schooljaar door de onderwijsinstelling werd uitgeschreven omdat hij niet deelnam aan de examens en afwezig was in de lessen. De Raad herhaalt ook dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat medische problemen de werkelijke reden zijn voor zijn slechte prestaties als student.

Zelfs indien gelet op dit betoog alsnog enig opgebouwd privéleven dient te worden weerhouden en een inmenging hierop, merkt de Raad op dat het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en de overheid is geen sprake. Verzoeker wist, of behoorde te weten, dat hij enkel was toegelaten in het Rijk te verblijven als student en dat hij werd geacht terug te keren naar zijn herkomstland indien hij zijn studies niet ter harte nam of na afloop van zijn studies. Hij kon geen enkele verwachting koesteren dat hij gerechtigd was langer in het Rijk te kunnen verblijven. Verzoeker weerlegt de vaststellingen niet dat hij na afloop van zijn studies zijn verblijf heeft verlengd en niet langer voldoet aan de voorwaarden gesteld voor zijn verblijf als student. Het loutere feit dat verzoeker sociale banden in dit land heeft opgebouwd kan niet volstaan opdat enige disproportionaliteit wordt vastgesteld. Er liggen ook geen concrete en noemenswaardige hinderpalen voor die zich verzetten tegen een verderzetting van het privéleven in het land van herkomst of die maken dat een privéleven enkel in België mogelijk is. Een algemene stelling dat men het merendeel van zijn kennis in het herkomstland uit het oog heeft verloren, impliceert verder dat verzoeker aldaar wel degelijk nog kennis heeft en er blijkt niet dat hij de banden met hen niet opnieuw kan aanhalen. Verzoeker kan verder vanuit zijn herkomstland via de moderne communicatiemiddelen – zoals telefoon en internet – periodieke contacten onderhouden met de mensen die hij in België leerde kennen en deze kunnen hem indien gewenst op gezette tijden bezoeken.

Verzoeker betreft de door hem aangehaalde rechtspraak andermaal niet concreet op zijn concrete situatie. Deze rechtspraak staat voormelde beoordeling niet in de weg.

Onder deze omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteits- of redelijkheidsbeginsel niet worden vastgesteld.

3.2.8. Verzoeker beroept zich nog op een schending van de artikelen 40ter en 60 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 11 van het EVRM en van de richtlijn 2004/38/EG. Een concrete toelichting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepalingen of deze richtlijn zou miskennen, ontbreekt evenwel. De richtlijn 2004/38/EG werd ook reeds omgezet in de Belgische rechtsorde en verzoeker toont niet aan dat de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn, waardoor ook niet blijkt dat hij zich er nog rechtstreeks op kan beroepen (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13). Verzoeker laat zelfs na zich te beroepen op enige concrete bepaling in deze richtlijn en lijkt eraan voorbij te gaan dat deze richtlijn, gelet op zijn artikel 3, betrekking heeft op burgers van de Unie en hun familieleden. Er blijkt niet dat verzoeker als dusdanig is te beschouwen. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

3.2.9. In zijn synthesesamenvatting beroept verzoeker zich nog op verschillende bepalingen van de richtlijn 2004/114/EG van de Raad van 13 december 2004 betreffende de voorwaarden voor de toelating van onderdanen van derde landen met het oog op studie, scholierenuitwisseling, onbezoldigde opleiding of

vrijwilligerswerk. Eveneens stelt hij nog dat verweerder heeft nagelaten hem voorafgaand aan de bestreden beslissing te informeren zodat hij aanvullende informatie had kunnen overleggen. De vaststelling dringt zich op dat verzoeker dit betoog slechts voor het eerst naar voren brengt in de syntheseseminarie en zonder dat blijkt dat hij niet in de mogelijkheid was dit betoog reeds in zijn inleidende verzoekschrift aan te brengen. Overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet mogen evenwel geen andere middelen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota zijn uiteengezet. Het lijkt de bedoeling van verzoeker te zijn om, in het kader van de thans voorliggende syntheseseminarie, zijn enig middel uit te breiden, doch de nieuwe toelichting die hij bij het middel in de syntheseseminarie geeft, zijn als nieuwe middelen te beschouwen, die reeds in het inleidende verzoekschrift konden worden geformuleerd zodat ze laattijdig zijn (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054). Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat overeenkomstig artikel 38/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de syntheseseminarie een procedurestuk is *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”* en die dus geen uitbreiding van het middel toestaat. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker voormeld betoog, onder meer ook gelet op de rechten van verdediging, nog op ontvankelijke wijze voor het eerst in de syntheseseminarie kan invoeren.

Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat ook wat voormelde richtlijn betreft niet blijkt dat verzoeker zich nog rechtstreeks op de hierin vervatte bepalingen kan beroepen. Hij voert niet aan dat de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn of de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Hij betreft zijn betoog op dit punt ook niet concreet op de motieven van de in casu bestreden beslissing. De Raad stelt verder vast dat verweerder zijn beslissing op zich geenszins steunt op het ontbreken van bepaalde gegevens en/of stukken. Daarnaast blijkt ook niet welk belang verzoeker heeft bij het stellen dat verweerder hem alsnog de mogelijkheid had moeten geven aanvullende informatie over te maken. Het horen heeft zo maar zin voor zover dit de overheid van de overwogen en voor de betrokkene nadelige beslissing kon afhouden. Verzoeker toont niet aan dat hij informatie van die aard had kunnen verstrekken of dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitelijke situatie zoals deze zich op dat ogenblik voordeed (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

3.2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS